

Бѣла-Черкова, отъ деветъ деня насамъ. Отъ Сѳоловитѣ думи, или по-право отчетъ, всичко станъ ясно за Огнянова сега, и той намираше отгадката на енигмата... Бѣла-Черкова, дѣйствително, не била възстанъла — тозъ часъ подирѣ Клисуре. Та не възстаналъ, както всичкитѣ други села и градове, еднакво като неж, или още по-добрѣ, приготвени за възстание. Прѣждеврѣменното му избухване погубило всичко... При първото извѣстие за клисурското движение комитетътъ се раздѣлилъ на двѣ мнѣния: едното било да се бранитѣ само отъ нападение, като му предаватъ поводъ, а въ случай, че имъ дойде отъ внѣ подкрѣпителна чета — да възстанатъ; другото било да се развие знамето тозъ часъ, па бжде що бжде. Но имало и трете мнѣние, и то било общото — да се капитулира. Заключили съ измама въ избата на попъ Сгавря най-распаленитѣ членове на комитетъ, когато той рѣшавалъ да се развие знамето, именно: доктора, Попова и Редактора, и пратили депутация, на чело съ Юрдана чорбаджи въ К. да изяви покорство и вѣрно-подданнически чувства отъ страна на Бѣла-Черкова, и да проси защита.

Правителството, самѳ смутено, приело съ радостъ заявлението и пратило въ Бѣла-Черкова петдесетъ башибозука да оберхтѣ оржжието и да останхтѣ да пазхтѣ града. Скоро срѣдъ двора на конака се издигнъла камара отъ пушки, пищови и ятагани. Като яздигнъла тоя грѣмоотводъ надъ себе си — капитулацията — Бѣла-Черкова била спасена. Тя дала само една жертва: Марка Ивановъ. Той билъ окованъ и откаранъ пѣшѣ въ Пловдивъ, за черашата... Коѣ го издалъ — неизвѣстно. Петъ дни слѣдъ това, вчера, едно знаме се появило на Балкана, и тълкования, и мѣлви, и надѣжди! Духоветѣ се развълнували, разнесло се гласъ, че нѣколко хиляди възстанници идхтѣ отъ Балкана на помощъ на Бѣла-Черкова... Тая военна сила се прѣдвождала отъ руски и сръбски офицери... Никоѣ незнаялъ положително отъ дѣ иде тая ненадѣйна по-